

Zapečetěná kniha

Hošťálková 5. 12. 2021

Písně: 274, 245, 472, 627, 360

Čtení z Písma: Izaiáš 11, 1 - 9; 12, 1 - 4

Text kázání: Zjevení sv. Jana 5, 1 - 5

Milí bratři a sestry,

stává se vám to také? Spíte, v hlavě se vám přitom něco odehrává. To celé je nepředstavitelně zamotané a vy toužíte po tom, aby onen příběh byl konečně rozmotán a záhada rozluštěna. Tu jste náhle tvrdě probuzeni nastaveným budíkem. Je čas vstávat. Nikdy se již nedozvíme, jak to, co nám způsobilo tolik napětí, dopadlo. Je nám to možná líto. A přece - nejsou to jen naše sny, které nám působí mnohou nejistotu a bezradnost. Život sám je přece takových nejasných souvislostí plný. Tvrdě nás staví před otázky neřešitelné nebo řešitelné těžko. Kde se na ně nyní dopídit odpovědi!?

„A viděl jsem v pravici toho, který sedí na trůnu knihu úplně popsanou (zevnitř i zvenčí), zapečetěnou sedmi pečetěmi.“ Před Janem je odhalován podivný obraz. Smí se částečně dozvídat, co se odehrává za určitými situacemi a souvislostmi života. A je mu uloženo, aby svá vidění a nový pohled na věci, tlumočil svým souputníkům. Budou mu ale rozumět? Uvěří jeho vizionářským popisům těchto obrazů? Vždyť je to tak neuvěřitelné a nepopsatelné - nemá po ruce přiměřená slova. A je vůbec možné, aby to co Jan zahlédl na ostrově Patmos tak dávno, oslovilo také nás dnes, uprostřed naší kultury?

Skutečně, to co nám zde bude popisováno je **„kniha úplně popsaná a zapečetěná sedmi pečetěmi“**. Kniha světového významu. Člověk by jen potřeboval vědět, co je napsáno uvnitř. Jsou tam snad odpovědi na naše mnohé otázky? Zahrnuje v sobě podrobný popis budoucího programu, sled dalšího dění? Ale tato kniha je sedmkrát zapečetěná! Tedy - naprosto uzavřená a nepřístupná. Kdo může tuto hádanku rozluštit? Kdo se může dostat za její tajemství a nahlédnout je?

„A viděl jsem anděla, který vyhlašoval velikým hlasem: Kdo je hoden otevřít tu knihu a rozlomit její pečetě? Ale nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít a dívat se do ní.“ Odpovědí je: **Nikdo!** Nebylo zde žádného člověka, jakéhokoliv stavu, řádu a důstojnosti. Nenašel se ani nějaký druh života ať už ve vesmíru nebo na zemi. Není nikdo, kdo by tuto **„knihu“** mohl otevřít. **„Kniha“** se svým bohatým - o budoucnosti vypovídajícím - obsahem tedy zůstane navždy uzavřená, nepřístupná. Nikdo ji nemůže otevřít! Budeme si sice neustále klást a objasňovat mnohé otázky, které naléhavě volají po odpovědích. Avšak přece se nic nezmění na skutečnosti, že vždy narazíme na hranice našeho prostoru i svého bytí.

Jan je upřednostněn, dozví se více než průměrný křesťan. Avšak tato výhoda dělá život člověka vším jiným jen ne lehčím. Jan se z toho co vidí, nemůže jednoduše probudit a s úlevou si říci: **„Vždyť to byl jen sen!“** Tato vidění se mu mají vrýt do paměti musí s tím co se nějak týká tohoto světa žít. Jan se o své vize navíc nemůže

s nikým ani podělit, nikdo jiný než on, tyto tíživé zkušenosti totiž neudělal. Kdo se vžije do jeho situace? Kdo domyslí, jak mu musí být?

„Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a hledět (dívat se) do ní.“ Není mnoho těch, kteří by si chtěli nechat obtížit svůj život nerozřešenými otázkami. Ale tyto otázky jsou zde! Neustále jsme s nimi konfrontováni. Hluboce pronikají do souvislostí našich životů a dotírají na nás. Každý člověk, tak jako Jan, kterému se dostane určitého vhledu do situace - vidí nejprve jen **„knihu zapečetěnou sedmi pečetěmi“** - je stavěn před nové hádanky a záhady života. Čím více toho člověk ví, tím více se také hromadí obtížných otázek, které si žádají vysvětlení a odpovědi.

Jenže vědění samo, ve své nejhlubší podstatě, vlastně není ani tak k vědění a poznání - a z toho plynoucího pocitu uspokojení, jako spíše k tomu, že člověku přitíží. Opravdové poznání, že naše lidské schopnosti jsou nedostatečné na to, abychom se mohli dostat k věcem posledním, aby před námi bylo odhaleno to nejskrytější - co vlastně svět drží pohromadě a jak je na něm udržován život - a my tomu porozuměli, to může skutečně vést k úzkosti a nepokoji. Pocítit a prožít omezenost vlastního lidství, může člověka naplňovat nejistotou a strachem. Patrně jsme již každý zažili situaci, kdy jsme byli dohnáni až k slzám, když jsme došli například k poznání, že nám nejbližšímu člověku, již není pomoci.

Ne, vědění člověka ne jen obohacuje, ono mu také pomáhá a vede ho k chudobě. Ochuzuje ho o iluze o sobě samotném, ale také o svém bližním; obírá ho o schopnost bezstarostně věřit vědě a spoléhat na to, že ona, dříve nebo později, vše vyřeší. Mnozí pocítili svou chudobu a bezmocnost právě v poznání, že naše hranice jsou prostě dány. A zůstává ovšem také ona neukojitelná zvědavost, co je za tím vším - až pro nás jednou vše na zemi uhasne. Jaký má to všechno smysl?

Je to jen málo z toho, co každým z nás hýbe a otřásá. **„Velmi jsem plakal...“** Skutečnost je však taková. Ale tak je to pro nás patrně také dobré a potřebné. Protože odpovězeno nám bude teprve na naše upřímné slzy, teprve ony na nás prozradí o co nám v podstatě jde. **„Ale jeden ze starců mi řekl: Neplač. Hle zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův, aby zde otevřel tu knihu a těch sedm pečetí.“** Konečně! Tolik vytoužená a vyhlížená potěšitelná zpráva! A proto - dost slz! Ten o kterého šlo a který byl naléhavě hledán, je nalezen! Ten jediný může k zapečetěné knize s její zvěstí přistoupit a rozlomit její pečetě. Pravými odpověďmi na mnohé lidské otázky nejsou ty, které by člověka vždy dobře ochránily a ubránily před vším, co ho může sevřít, znepokojit, nahnat mu strach. A neudělaly by nás nakonec šťastnými a spokojenými ani odpovědi, které by se vždy pokoušely o rozřešení všech světových záhad. Vždyť právě to se dnes děje - je snad člověk kvůli tomu spokojenější a šťastnější?

„Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův.“ Jen On je tím, který promění náš zármutek a pláč v jednu velikou píseň. V onom slavnostním sále nekonečného „nebe“, do kterého mohl Jan vrhnout jen letmý pohled, jde o samou radost. Zní zde vděčné písně díky a chvály; písně, které tryskají z naprosto uvolněného a svobodného srdce, protože v samém středu je Ten, který stojí nade vším, za vším a ve všem - za celým univerzem, stejně tak jako za naším lidským životem přestože je pouhým zábleskem ve světovém dění a nepatrným zlomkem včleněným do toku plynoucího času.

Na něm, na Kristu, se bude čas nově počítat, protože On je středem času, pointou dějin; kolem něj se vše točí, všechno k němu vede a cílí. Jen On je řešením

budoucnosti. On je ale též uprostřed všeho, čím procházíme a co nás často zraňuje - je v tom s námi. Můžeme jej nacházet a potkávat se s ním dokonce i v různých katastrofách a naprosto nepochopitelných záhadách lidského života a světového dění. Jak je dobré, že právě jen Jemu bude svěřena ona „**Kniha**“ budoucích věcí a dění! Nepochopitelná slova „**Knihy**“ budou čtena Jím, aby také On sám kvůli nám a pro nás popsal nepopsatelné. On se může postavit za náš život a obhájit jej. „**Kořen Davidův**“ - jen ten může dát vznik novému životu, přichystat k tomu všechny podmínky. A protože tento „**kořen**“ zde je, může strom naší budoucnosti růst a zelenat se. On může naše naděje, častokrát velmi vyschlé, přivést k novému životu.

A třebaže se nám může zdát, že ono přirovnání ke lvu, které mu je přiřknuto, se k němu příliš nehodí - vždyť on sám se nechá porazit jako beránek - právě v tom leží jeho velikost, hodnost, vážnost, čest Lev a Beránek v jednom! Beránek lví síly, z jehož prolité krve se zrodí Boží církve - ta, která se nenechá vymezit a sevřít časem a prostorem, ani žádnými slovy nebo formálním opakováním vyznání víry.

Kdysi, na jednom malém flíčku země - Judeje - začal první Advent. Adventem posledním - druhým příchodem Ježíše Krista - bude běh a čas tohoto světa dokonán a uzavřen. Tehdy se stane Kristus zjevným každému stvoření; a tehdy také plně porozumíme tomu, co ještě dnes rozpoznat nemůžeme. Přes všechno, co nám bylo zde na zemi dáno vidět a slyšet, i přes naše představy, vyústí naše nezodpovězené otázky v jediný veliký úžas. A pak, také my, přidáme svůj hlas k hlasům ostatních, a budeme zpívat písně, které vytrysknou z našich srdcí zbavených veškerých břemen, svobodných a šťastných.

A jestliže již dnes v adventních dnech - možná více než jindy v roce - zpíváme a slyšíme zpívat písně, které zní ke skutečné chvále, cti a slávě Ježíše Krista, Syna Božího, pak jsme v jednotě s těmi, kteří v onom rozsáhlém nebeském slavnostním sále (do kterého nám dá Jan ve své vizi také nahlédnout) zpívají Jeho píseň a dosvědčují Jeho velikost a chválu. On - ten obětovaný Beránek - „**je hoden přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení**“ . A ty i já i všechno stvoření k tomu smí svobodně říci své „ANO“. Vždyť: „**Ježíš Kristus včera a dnes je tentýž až na věky**“ (Žd 13,8).

Amen.